

★ Καράβιν ἐκατέβαινε στὰ μέρη τῆς Τενέδου
καὶ κάτεργον τὸ ὑπάντησε, στέκει καὶ ἀναρω-
τᾷ το:

— Καράβιν, πόθεν ἔρχεσαι καὶ πόθεν κατεβαί-
νεις;

— Ἔρχομαι ἀκ τ' ἀνάθεμι κι ἐκ τὸ βαρὺν τὸ
σκότος,

ἀκ τὴν ἀστραποχάλαζην, ἀκ τὴν ἀνεμοζάλην'
ἀπὲ τὴν Πόλιν ἔρχομαι τὴν ἀστραποκαμένην.

★ Ἄνεμος δὲν τοῦς ἔβιδε, ἥλιος οὐκ ἔβλεπέν

τὸς
ἐψάλλαν, ἀνεγνώθασι εἰς τ' ἅγια μοναστήρια.

★ Μὴν τὸ πομένης, οὐρανέ, καὶ γῆ, μὴν τὸ βα-
στήξῃς!

Ἥλιε, σκότισε τὸ φῶς, σελήνη, μὲν τοῦς δώ-
σης!

ΝΙΚΟΣ ἘΓΓΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τράμ καὶ Ἀκρόπολις

le soleil me brûle et me rend lumineux

μέσ' στὴ μονότονη βροχή

τὶς λάσπες

τὴν τερφὴν ἀτμόσφαιρα

τὰ τράμι περνοῦνε

καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν ἔρημη ἀγορά

— ποὺ νέκρωσε ἡ βροχή —

πηγαίνουν πρὸς

τὰ

τέρματα

ἡ σκέψη μου

γιομάτη συγκίνηση

τ' ἀκολουθεῖ στοργικὰ ὄσπου

γὰ φθάσουν

ἐκεῖ π' ἀρχίζουν τὰ χωράφια

ποὺ πνίγει ἡ βροχή

στὰ τέρματα

τὶ θλίψη θὰ ἦτανε — Θέ μου —

τὶ θλίψη

ἂν δὲ μὲ παρηγοροῦσε τὴν καρδιά

ΟΙ ΛΑΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

ΕΝΟΥΜΑ ΕΛΙΣ — Β' — στ. 31—54

Τότε ὁ Ἄπσοῦ, ὁ γεννήτορας τῶν μεγάλων
θεῶν,

φώναξε, μιλώντας στὸν Μοιμμοῦ, στὸν ἱ-
πουργό του:

«Ὁ Μοιμμοῦ ἠπουργέ μου, ποὺ τέρπεις τὸ
σηκῶτι μου,

ἔλα δῶθε καὶ πάμε στὴν Τιαμάτ!»

Πῆγαν καὶ κάθησαν μπροστὰ στὴν Τιαμάτ,
γνώμες ἀλλάζοντας γιὰ τοὺς θεοὺς, τοὺς πρω-
τότοκούς τους.

Ἄπσοῦ, ἀνοίγοντας τὸ στόμα του,

εἶπε στὴν περιλαμπρὴ Τιαμάτ:

ἡ ἐλπίδα τῶν μαριμάρων

κι' ἡ προσδοκία μιᾶς λαμπρῆς ἀχτίδας

ποὺ θὰ δώση νέα ζωὴ

στὰ ὑπέροχα ἔρεπια

ἀπαράλλαχτα ὅπως

ἓνα κόκκινο λουλούδι

μέσ' σὲ πράσινα φύλλα.

Βενζίνη

μέσα στὸ δάσος

ἐκεῖ ὅπου ἀνάμεσα ἀπ' τὰ πυκνὰ κλαργιά

φτάνει λίγο φῶς

ἀπ' τὸν βαρὺν οὐρανὸ

κοντὰ στὸ χῶμα

ποὺ τὸ σκεπάζει

παχὺ στρώμα

σάπια φύλλα

σὲ μιὰ κλάρα χαμηλὴ

κάθεται ἓνα

π ο υ λ λ

ἓνα πουλὶ

πολὺ

περιεργο!

σὰ μαθημένο

σὰ σκεπτικὸ

Ἔνα παλιὸ πουλὶ

τὶ γὰ σκέπτεται ἄραγες

αὐτὸ τὸ πουλὶ

τὸ παλιὸ

στὸ σκοτάδι;

Ἄχ! τίποτα

δὲν σκέπτεται ἀπολύτως τίποτα!

ἀπλούστατα

συνέλαβε δι' αὐτὴν

ἔνοχον

πάθος

(«Μὴν ὀμιλεῖτε εἰς τὸν ὀδηγόν»)

«Οἱ τρόποι τούτους εἶναι ἀληθινὰ ἀηδιαστικοὶ
σὲ μένα.

Τὴ μέρα ἀνακούφιση δὲν βρῶσκω οὔτε ἀγά-
παιση τὴ νύχτα.

Θ' ἀφανίσω, θὰ καταστρέψω τοὺς τρόπους
τούτους,

ἥσυχτοι γὰ ξαναγίνουιν. Ἄς ξεκουραστοῦμε!»

Μόλις ἡ Τιαμάτ τ' ἄκουσε αὐτό,

ὀργίστηκε καὶ φώναξε τὸν ἄντρα της.

Ἐκραύγασε πληγωμένη, καθὼς μονάχη της
λυσσοῦσε,

χώνοντας θλίψη στὴ διάθεσή της:

«Τί; Πρέπει ν' αφανίσουμε αυτό που φτιάσαμε.

Οι τρόποι τους στ' αλήθεια είναι ένοχλητικοί πολύ, αλλά με καλοσύνη ἄς τ' φροντίσουμε!»

Τότε ἀπάντησε ὁ Μουμιού, δίνοντας γνώμη στὸν Ἄλσού:

(Κακόβουλη) καὶ κακότροπη ἦταν τοῦ Μουμιού ἡ συμβουλή:

«Ἀφάνισε, πατέρα μου, τοὺς στασιαστικούς τρόπους.

Τότε θά' χεις ἀνακούφιση τὴ μέρα κι' ἀνάπανση τὴ νύχτα!»

«Ὅταν τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ Ἄλσού ἔλαμψε ἡ ὄψη του

ἀπ' τὸ κακὸ πού στοὺς θεοὺς σχεδίαζε, τοὺς γιούς του.

Καὶ τὸ Μουμιού, ἀπ' τὸ λαιμό του τὸν ἀγκάλιασε,

καθὼς αὐτὸς στὰ γόνατά του κάθησε νὰ τὸν φιλήσει.

—συνεχίζεται

ΑΖΤΕΚΟΙ

40

Θρηνώντας, ἐγὼ ὁ τραγουδιστής, κυματίζω τὸ τραγούδι μου ἀπὸ λουλουδία τῆς θλίψης· καλὸ στὴ μνήμη μου τὰ καλλιγάρια, τὰ θρημμάτα, τὰ κομμάτια, πὺ φῶγαν γιὰ τὸν τόπο τῶν νεκρῶν ἦτανε κάποτε εὐγενεῖς καὶ δυνατοὶ ἐδῶ στὴ γῆ καὶ ξεραθῆκανε τὰ καλλιγάρια σὰν τὰ πούπουλα, κόπηκανε κομμάτια σὰ σμαράγδια μπρὸς στὸ πρόσωπο, στὴν ὄψη αὐτῶν πὺ στὴ γῆ πάνω τοὺς εἶδαν — καὶ τὸ ἔξερε ἡ Αἰτία τῶν Ὁλων.

Ἄλλιμονο! ἄλλιμονο! Θλιμμένος τραγουδῶ καθὼς θυμάμαι τὰ παιδιὰ.

Ἄς γινόταν νὰ γυρίσω πάλι πίσω ἄς γινόταν ν' ἀδράξω τὰ χέρια τους ἄλλη μιά φορά ἄς γινόταν νὰ τὰ καλέσω νὰ ῥθουν ἀπ' τὸν τόπο τῶν νεκρῶν ἄς γινόταν νὰ τὰ φέρω πάλι στὴ γῆ, γιὰ νὰ χαροῦν καὶ νὰ χαροῦμε, νὰ δώσουν εὐφροσύνη καὶ χαρὰ στὸ Ζωοδότῃ γίνεται, ἐμεῖς οἱ ἴσηρέτες του, νὰ τὸνε ἀπορίψουμε καὶ νὰ ῥαστε ἀχάριστοι;

Ἔτσι θρηνῶ μὲς στὴν καρδιά μου ὅπως, ἐγὼ ὁ τραγουδιστής, ξανακοιτάω τὶς ἀναμνήσεις μου, θυμιάμενος πράγματα θλιβερά καὶ λυπημένα.

Ἄς ἦταν μονάχα νὰ ξέρω πὼς μποροῦνε

νὰ μ' ἀκούσουν, ἐκεῖ στὸν τόπο τῶν νεκρῶν, θὰ τραγουδοῦσα ἕνα τραγούδι πὺ ν' ἀξίζει.

Ἄς ἦταν νὰ μποροῦσα νὰ τὰ κάνω νὰ χαροῦν, νὰ μποροῦσα νὰ πρᾶξω τὴν ὁδὸν τῶν παιδιῶν, τὰ δάσανά τους.

Πῶς νὰ τὸ μάθει αὐτὸ κανεὶς μπορεῖ;

Ποῦθε μπορῶ τὴν ἔμπνευση νὰ πάρω;

Δὲν εἶν' ἐκεῖ πὺ θὰ μποροῦσα νὰ τ' ἀκλουθῆσω ὅτε μπορεῖ ἡ φωνή μου νὰ τὰ φτιάσει, ὅπως ἐκείνους πὺ νὰ ἰδῶ στὴ γῆ.

41

Ἐγὼ, ὁ τραγουδιστής, ἐστίλωσα τὸ εὐγενικό μου νέο τραγούδι σὰ λαμπερὸ σμαράγδι, τὸ τακτοποίησα σὰν τὴ φωνή τοῦ πουλιοῦ τζιντζάν. Ἔφερα στὸ νοῦ τὴν οὐσία τῆς ποιήσεως, τὸ ἔβαλα σὲ τάξη σὰν τὸν ψαλμὸ τοῦ πουλιοῦ ζάκουαν, τὸ ἀνάμειξα μὲ τὴν ὁμορφιά τοῦ σμαραγδιοῦ, γιὰ νὰ τὸ κάνω νὰ μοιάζει στὸ τριαντάφυλλο πὺ σπᾶει τὸν καλὸν του, γιὰ νὰ τέφρω τὴν Αἰτία τῶν Ὁλων.

Ἐπιτήδεια τακτοποίησα τὸ τραγούδι μου σὰν τὰ χαριτωμένα πούπουλα τοῦ πουλιοῦ ζάκουαν, τοῦ τζιντζάν καὶ τοῦ κέτσολ· θὰ πῶ νὰ φέγω τὸ τραγούδι μου σὰν τὸ κοινότερον ἀπὸ χρυσὰ κοινόνια· τὸ τραγούδι μου ἦταν σὰν αὐτὸ πὺ τὸ πουλὶ μᾶσκα ξεχρῖνει ἀλόγυρά του ὕψωσα τὴ φωνή μου κι' ἔριξα κάτω βροχὴ λουλουδένια λόγια μπρὸς στὸ πρόσωπο τῆς Αἰτίας τῶν Ὁλων.

Μὲ τὸ πραγματικὸ πνεῦμα τοῦ τραγουδοῦ ὕψωσα τὴ φωνή μου μὲ σάλπιγγα χρυσή, ἔφερα ἀπὸ τὰ χεῖλη μου νὰ πέσει ἕνα τραγούδι οὐράνιο, θὰ πῶ φθόγγους, πολῦτιμους, λαμπρὸς σὰν τοῦ πουλιοῦ μᾶσκα, θὰ κάνω ν' ἐπιθίσει εὐγενικὸ τραγούδι νέο, ὕψωσα τὴ φωνή μου σὰν τὸ κοινότερο θυμιάμα τῶν λουλουδιῶν, γιὰ νὰ δώσω χαρὰ, ἐγὼ ὁ τραγουδιστής, μπροστὰ στὸ πρόσωπο τῆς Αἰτίας τῶν Ὁλων.

Τὸ θεῖκο πουλὶ κέτσολ μ' ἀπαντᾷ καθὼς ἐγὼ, ὁ τραγουδιστής, τραγουδῶ σὰν τὸ πουλὶ κογιόλ, εὐγενικὸ τραγούδι νέο, σιλωμένο σὰν τὸ κόσμημα, περουνεῖ, σμαράγδι λαμπερό, πὺ ἐξακοντίζει πράσινες ἀκτίνες, τῆς ἐνοχῆς τραγούδι λουλουδένιο, πὺ ἀκλῶνει φερόνια εὐδοκίᾶ, φρέσκο ἀπὸ τὶς βροχὲς τῶν τριαντάφυλλων, ἔτσι ἐγὼ τραγουδοῦσα ὁ ποιητής.

Χρωμάτισα μὲ τέχνη, ἀνάμειξα διαλεγμένα τριαντάφυλλα σὲ νέο εὐγενικὸ τραγούδι, σιλω-